



www.parohiaserbanvoda.ro

# Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,  
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

## DUMINICA MĂRTURISIRII DREPTEI CREDINȚE ȘI A UNITĂȚII BISERICII

### DUMINICA A 7-A DUPĂ PAȘTI

(a Sfinților Părinți  
de la Sinodul I Ecumenic)

SF. MC. ACHILINA;  
SF. IER. TRIFILIE, EPISCOPUL  
LEFCOSIEI DIN CIPRU

Duminica a șaptea după sărbătoarea Sfințelor Paști,  
numită și Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic,  
este consacrată mărturisirii drepte credințe și unității Bisericii.



În primul rând, dreapta credință înseamnă mărturisirea dumnezeirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În prima duminică după sărbătoarea Înălțării Domnului, Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă pomenirea Sfinților Părinți de la cel dintâi Sinod Ecumenic din anul 325. Sensul teologic-duhovnicesc al cinstirii celor 318 Sfinți Părinți, care s-au adunat în cetatea Niceea la chemarea Sfântului Împărat Constantin, este acela că învățătura de credință despre Hristos-Domnul și despre Preasfânta Treime este stabilită, pe temeiul Sfintei Scripturi și al Tradiției Apostolice, prin conglăsuirea episcopilor ei din toată lumea.

Iar această lucrare de dogmatizare și de tâlcuire a drepte credințe o săvârșește Biserica prin insuflarea tainică a Preasfântului Duh, Duhul Adevărului, adică Duhul lui Hristos-Domnul, Cel ce din ziua Cincizecimii nu părăsește nicio clipă Biserica pe care a constituit-o prin trimiterea Sa în lume de către Tatăl, la cererea Fiului (cf. Ioan 14, 16).

Un alt sens sau motiv al pomenirii Sfinților Părinți de la Niceea îndată după Înălțarea Domnului îl constituie afirmarea prezenței continue, neîntrerupte a Mântuitorului în Trupul Său tainic, adică în Biserică, conform făgăduinței făcute Apostolilor Săi: „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20). Aceasta înseamnă că și urmașii Apostolilor, adică episcopii, vor fi sfințiți și întăriți în întreaga lor lucrare de Însuși Mântuitorul Hristos prin Duhul Sfânt, Duhul Adevărului al unității și comuniunii.

Prin lucrarea Lui, Sfinții Părinți de la Niceea au salvat unitatea Bisericii, aflată în pericol de dezbinare din pricina ereziei lui Arie din Alexandria. Duhul Sfânt a făcut ca tot din Alexandria Egiptului să fie și primul mare apărător al Ortodoxiei ecumenice, și anume Sfântul Atanasie cel Mare, prin al cărui cuvânt inspirat a fost mărturisită deoființimea Fiului cu cea a Tatălui ceresc, adică dumnezeirea lui Iisus Hristos.

Astfel, Mântuitorul Iisus Hristos ne arată că nu este suficient să vorbim despre unitatea Bisericii, ci trebuie să ne și rugăm pentru ea; să ne rugăm ca să putem păstra dreapta credință, să ne rugăm ca să putem păstra dreapta viațuire și să ne rugăm ca să putem păstra sfânta unitate de credință și iubire, comuniunea laolaltă între toți cei care cred în Tatăl, în Fiul și în Sfântul Duh ca fiind Dumnezeu

adevărat, Izvorul vieții și al iubirii veșnice. Mântuitorul Iisus Hristos vorbește despre unitatea celor care cred în El nu în formă de predică, ci în formă de rugăciune, știind cât de grea este această lucrare apostolică sau misionară, această sarcină ca într-o lume a păcatului și a dezbinării să se realizeze și să se mențină unitatea.

De aceea, în rugăciunea Mântuitorului pentru unitatea Bisericii, pe care am ascultat-o în Evanghelia de astăzi, se spune că Dumnezeu Tatăl I-a dat Fiului puterea să dăruiască viața veșnică celor ce cred în El: „I-ai dat stăpânire peste toată făptură, ca să dea viața veșnică tuturor aceluia pe care Tu i-ai dat Lui” (Ioan 17, 2). Deci Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel veșnic, S-a făcut Om ca să dăruiască oamenilor viața veșnică. ✝

**Diacon Cristian Filuțu**



# AZI SE ÎMPLINESC 380 DE ANI DE CÂND MOAȘTELE CUVIOASEI PARASCHEVA SUNT LA IAȘI



**A**zi, 13 iunie 2021, este o zi în care ar fi bine să ne gândim la cât de mult bine a făcut Maica noastră Parascheva poporului român. Să meditam la cât de mult ne iubește Dumnezeu, căci ne-a dăruit un așa odor de mare preț, această sfântă care ne-a ajutat de mii de ori. Văzut și nevăzut. Ne-a ocrotit în vreme de război, de boală sau de secetă. Citiți și recitiți viața și minunile ei, care sunt scrise în sute de cărți și articole, și veți înțelege de ce am reușit să trecem de-a lungul istoriei prin multe încercări cumplite pe care viața ni le-a trimis.

Și totuși, nu putem uita că anul trecut a fost unul trist. Căci nu am mai fost lăsați să ne apropiem de Maica noastră Parascheva. Mai ales în starea de urgență. Dar Cuvioasa ne-a ieșit în întâmpinare. După 70 de ani în care nu a mai părăsit deloc Catedrala Mitropolitană din Iași, pe 5 aprilie 2020 a fost scoasă într-un pelerinaj prin localitățile Moldovei pentru a-i mângăia pe oameni și a-i feri de ciudata epidemie... Am toată convingerea că sfinții care au fost duși atunci prin țară, în pelerinaje mai mult sau mai puțin îngăduite, ne-au ferit de un număr cu mult mai mare de îmbolnăviri, așa cum au fost în alte țări, de pildă în Italia, Spania sau Marea Britanie.

Și iarăși, ne aducem cu durere aminte de ziua sfintei, 14 octombrie 2020, când nu am fost lăsați să ajungem la ea... Umilitor și chiar înfricoșător. Dar am învățat o lecție. Să ne rugăm mai mult, să avem credință și îndrăzneală mai multă ca să nu ne pierdem libertățile, dintre care una foarte importantă este cea religioasă. Unii au fost mai curajoși, mireni și clerici. Alții au tăcut sau au lăsat capul în jos.

Astăzi este o zi în care putem să ne bucurăm de Sfânta Cuvioasă Parascheva, în care putem să-i mulțumim pentru câte minuni a făcut cu noi și pentru dragostea cu care ne ocrotește. Și poate ne gândim serios ca în vacanța sau concediul din vara aceasta să ne abatem pe la Iași pentru a ne închina Cuvioasei. Căci, cine știe, pe 14 octombrie nu vom mai putea...

## Din comunicatul Biroului de presă al Arhiepiscopiei Iașilor

În zilele de 12 și 13 iunie 2021, în Arhiepiscopia Iașilor se aniversază 380 de ani de la aducerea moaștelor Sfintei Cuvioase Parascheva de la Constantinopol la Iași. Sfintele odoare au reprezentat un dar al Patriarhiei



**Nu este deloc întâmplător faptul că moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva au ajuns în Moldova în anul 1641 după peste patru secole de peregrinări prin țările ortodoxe. Cea mai iubită sfântă din România parcă a fost special trimisă pe aceste meleaguri. Ea nu încetează să facă minuni tuturor celor care se roagă ei. Și nu numai lor! De aceea, pelerinajul de la Iași de ziua ei este cel mai mare și mai important din țara noastră. Sute de mii de oameni vin să se închine la moaștele ei, cei mai mulți să-i mulțumească pentru binefacerile primite de la ea.**

Ecumenice pentru domnitorul Moldovei, Vasile Lupu, fiind așezate cu multă cinste în frumoasa biserică, atunci zidită, a Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi”.

La 13 iunie 1641, moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva ajungeau în Iași. Domnul Vasile Lupu și toată suflarea capitalei așteptau la podul Bahluului, cu lumânări în mână și lacrimi de bucurie în ochi, darul lui Dumnezeu pentru Moldova. Clopotele bisericilor Iașului răsunau până departe, iar clerul în frunte cu mitropolitul cărturar Varlaam a primit pe umeri odorul, din mâna delegaților Patriarhiei Ecumenice: Ioanichie al Iracliei, Partenie al Adrianopolei și Teofan al Paleon-Patronului. Gazdă primitoare a Sfintei a fost, pentru multă vreme, biserica pe atunci nouă, cu hramul închinat Sfinților Trei Ierarhi. Aici, în fiecare an, pe 14 octombrie, moldovenii își cinsteau ocrotitoarea și mângâietoarea. Sfintele moaște au stat până la 26 decembrie 1888, când au fost scăpate prin minune de un incendiu și, apoi, transferate în noua Catedrală Mitropolitană din Iași, unde se află și astăzi.

Locul din biserica Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” în care au fost așezate moaștele în anul 1641 este cinstit și astăzi printr-un veșmânt al Sfintei care este pus la închinare, dar și prin moaștele Sfântului Vasile cel Mare, primite în dar de către Domnul Vasile Lupu al Moldovei de la Patriarhul Macarie al Antiohiei.

Iată cum este consemnat momentul aducerii la Iași a moaștelor Sfintei

Cuvioase Parascheva pe inscripția de pe marmura baldachinului Cuvioasei Parascheva din lăcașul de cult al Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași:

„Binecinstitorul și de Hristos iubitorul Io Vasile Voievod, cu mila lui Dumnezeu Domnitor a toată Moldova, fiind râvnitor și apărător al sfintei evsevii răsăritene, după dumnezeiasca îngrijire, a strămutat din Constantinopol cu multă osârdie și prea multă dorință aceste cinstite moaște ale Cuvioasei Maicii noastre Parascheva cea din Târnovo. Aceasta strămutare s-a făcut a treia. Iară prea sfințitul și fericitul a toata lumea Patriarh D. Partenie, cu bunăvoința și sfatul Bisericii, a trimis aceste sfinte moaște, ca pe o vistierie dumnezeiască, cu prea fericții trei mitropoliți D. Ioanichie, D. Partenie al Adrianopolei și D. Teofan al Paleon – Patron, în zilele prea sfântului chir Varlaam, Mitropolitul Sucevei și a toată Moldova. Iară binecinstitorul și de Hristos iubitorul și cu mila lui Dumnezeu Stăpân al nostru, și Domnitor a toată Moldova, Io Vasile Voievod, de acasă ieșind cu evlavie și din tot sufletul primind aceasta neprețuită vistierie, potrivit le-au pus și le-au păstrat în cea nouă zidită biserică a Sfinților Trei Ierarhi, spre cinstea și mărirea lui Dumnezeu Celui lăudat în Treime și spre veșnica solire a Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva, pentru lăsararea păcatelor sale și a tot strălucit neamului său. În anul de la Adam 7149 (1641), iară al domniei lui al 8-lea, în 13 iunie”. ❀



# ÎNĂLTĂREA DOMNULUI ȘI ZIUA EROILOR



Una din cele mai dragi sărbători pe care le așteptăm și le prăznuim cu cea mai mare bucurie și evlavie în parohia noastră este Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor. Așa a fost și anul acesta. Mulțumiri tuturor celor care au făcut ca și în acest an slujba să fie deosebită.

## Sâmbăta morților, Moșii de vară

Sfânta noastră Biserică de Răsărit mărturisește nemurirea sufletului și crede în învierea morților. Biserica Ortodoxă a consacrat pentru pomenirea generală a morților o zi liturgică pe săptămână, și anume sâmbăta.

Între aceste sâmbete, două sunt destinate pomenirii generale a morților, și anume cea dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne sau a Înfricoșătoarei Judecăți și cea dinaintea Pogorării Duhului Sfânt, amândouă având denumirea de „Moșii”, adică zile în care facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor adormiți întru Domnul. Ele se mai numesc „Moșii de iarnă” și „Moșii de vară” și sunt respectate în toate Bisericile Ortodoxe.

Sâmbăta dinaintea Rusaliilor ne rugăm pentru cei morți ca să se împărtășească și ei de mângâierea Sfântului Duh care S-a pogorât peste Sfinții Apostoli și de atunci cârmuiește lumea în chip nevăzut.

Ziua săptămânală de pomenire a celor adormiți în care trebuie și putem să facem parastasele este sâmbăta și ea a fost din vechime închinată pomenirii morților. De ce? Pentru că în această zi Mântuitorul Iisus Hristos a coborât cu sufletul la iad pentru a-i elibera pe cei din veac adormiți.

### Parastasele, ierurgii speciale

Slujbele în care sunt pomeniți cei adormiți întru Domnul sunt cunoscute sub denumirea de „parastase”. Ele sunt ierurgii speciale, la care trupul mortului, nefiind de față, este simbolizat prin colivă. Verbul grecesc „paristemî” înseamnă a se alinia alături de cineva, a sta în rând cu cineva, a fi camaradul de luptă, apropiatul cuiva.

Parastasul este slujba prin care noi ne alăturăm, prin rugăciune, celui mort, și ne înfățișăm lui Dumnezeu cu rugăciuni ca El să ierte păcatele celui adormit. Acestea se pot face ori de câte ori dorim să ne rugăm

pentru cel adormit împreună cu Biserica.

Parastasele sunt momente de întristare, de interiorizare sufletească și de comuniune cu cei adormiți, iar parastasele din Sâmbetele morților se săvârșesc în biserică, în strânsă legătură cu Sfânta Liturghie.

### Pomenirea celor adormiți la Sfânta Liturghie

La Proscomidie, preotul scoate părticele - miride - din prescură atât pentru cei vii cât și pentru cei adormiți. Ele sunt așezate pe Sfântul Disc, alături de partea care reprezintă pe Hristos cel răstignit, numită Agneț, pentru ca dragostea lui Hristos cel jertfit Tatălui pentru neamul omenesc să se reverse și asupra noastră și a lor. Scoțând aceste părticele, preotul rostește numele celor vii și celor răposați. Pomenirea lor de către preot este îndreptată spre Hristos, Îl face și pe Hristos să-i pomenească în fața Tatălui. La Proscomidie se pot pomeni toți cei care au murit nedespărțiți de Biserică. Cei care au murit în dispreț cunoscut față de Dumnezeu, nu pot fi pomeniți (cum ar fi sinucigașii sau cei incinerati).

Deci, cel mai important lucru pentru cei adormiți este să-i pomenească la dumnezeiasca Liturghie. Toate celelalte, parastasele, milosteniile sau lucrurile împărțite, nu fac altceva decât să însoțească această pomenire.

### Pâinea și vinul, daruri euharistice la pomenirea morților

Între lucrurile sau darurile absolute necesare pentru săvârșirea slujbei parastaselor și a Sfintei Liturghii, în special, fac parte și cele două elemente principale ce întrețin viața omului: pâinea și vinul. Pâinea, colacul sau prescura sunt necesare ca daruri pentru cel adormit, întrucât ele reprezintă, datorită compoziției lor, trupul celui răposat. Grâul, ce stă la baza acestor compoziții, este arătat de către Mântuitorul ca simbol al învierii morților. Symbolismul vinului este acela al aromelor sau balsamului cu care mironosițele au uns Trupul lui Iisus după moarte. Stropirea cu vin peste mort sau peste daruri este simbol al curățirii de păcate.

Întrebuițarea pâinii și vinului este simbol al vieții veșnice pe care o aduce transformarea acestor daruri în Sfânta Euharistie. Pentru cei care nu s-au învrednicit de aceste daruri în această viață, Biserica se roagă prin darurile de vin și prescură aduse în fața Sfântului Altar de către cei rămași în viață, din care se săvârșește jertfa euharistică pentru sufletele celor adormiți din familia lor. La sfârșitul parastasului, după ce preotul face apolisul, rostește formula introductivă „Întru fericită adormire...” și se cântă solemn imnul „Veșnica pomenire” de trei ori. În timpul acesta, preotul și rudele mortului ridică și leagănă coliva, vinul și celelalte daruri, simbolizând înălțarea sufletului spre cer. ❀

### PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 Iunie 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13.06	08 <sup>00</sup> -12 <sup>00</sup>	Duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 16.06	07 <sup>30</sup> -09 <sup>30</sup> 17 <sup>00</sup> -19 <sup>00</sup>	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 18.06	07 <sup>30</sup> -09 <sup>30</sup> 17 <sup>00</sup> -19 <sup>00</sup>	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 19.06	06 <sup>00</sup> -10 <sup>30</sup>	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți – Sâmbăta morților, Moșii de vară
Duminică 20.06	08 <sup>00</sup> -12 <sup>00</sup>	Duminica a 8-a după Paști - (†) Pogorârea Duhului Sfânt (Cincizecimea sau Rusaliile) Utrenia, Sfânta Liturghie



# S-A MUTAT LA DOMNUL UN SUFLET ALES – SCHIMONAHIA SILUANA



Maica Siluana Vlad a fost coordonatoarea Centrului de formare și consiliere „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil” și stareța Mănăstirii „Sf. Siluan Athonitul” din Iași.

S-a născut în anul 1944. A studiat filosofia la Universitatea din București.

După absolvirea facultății, timp de un an a predat filosofia ca preparator la Universitatea din Galați. A început să se implice alături de tineri în acțiuni sociale, iar după 1990 a participat la fondarea Asociației Studenților Creștini Ortodocși Români (ASCOR), filiala Galați.

A intrat ca soră la Mănăstirea Buciumeni din județul Galați, apoi a mers la Mănăstirea Christiana din București. Aici și-a continuat activitatea caritabilă și socială, desfășurând acțiuni de binefacere în rândul copiilor străzii și oferind îndrumare tinerilor.

În 2001 a primit tunderea în monahism, mutându-se mai apoi la Mănăstirea Jitianu, de lângă Craiova. Cu binecuvântarea IPS Părinte Teofan, pe atunci Mitropolitul Olteniei, a înființat Centrul de formare și consiliere „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil”, care funcționează la Iași din anul 2008. Odată cu mutarea la Iași, a înființat Mănăstirea „Sfântul Siluan Athonitul”.

În conferințele susținute, a abordat teme precum: relațiile tinereții, treptele iubirii, familia în societatea de azi, sursa depresiei omului modern, cunoașterea de sine, viața duhovnicească și multe altele.

Maica Siluana Vlad a trecut la Domnul marți, 8 iunie 2021,  
la câteva zile după ce împlinise 77 de ani.



„Oștiam cu mult înainte de a o întâlni. În 1997, tânărul ieromonah Nichifor Horia, actualmente PS Nichifor Botoșăneanul, îmi încredința, spre lectură și zidire, un manuscris. Era povestea unei convertiri, cu însemnări de jurnal, cu multe reflecții și zbateri existențiale. În fapt, o adevărată spovedanie. Semna cu pseudonim nu pentru că nu avea puterea asumării unei mărturisiri publice, ci pentru că nu dorea să atragă atenția asupra ei. În pofida discreției, avea să devină din ce în ce mai cunoscută.

Înainte de 1989 a intrat în vizorul Securității care o supraveghea permanent, îngrijorată de influența pe care o avea în rândul tinerilor din Galați. Știa să pescuiască suflete pentru Hristos, indiferent de condiția lor. Avea o aceeași râvnă cu fiecare, nu era unul mai important ca altul. A căutat prin canale pe aurolacii din București, a cercetat pe pușcăriașii condamnați pentru crime, a conferențiat, a conceput și organizat seminarii, a consiliat pe internet, a sfătuit pe preoții și ierarhii care o cercetau, a strâns în jurul său o mână de tinere cu care a și înființat o mănăstire închinată ocrotitorului său, Sfântul Siluan Athonitul.

Atunci, în 1997, nu am crezut că o voi întâlni vreodată față către față. Dar Dumnezeu a rânduit mult mai mult decât atât. Douăzeci de ani mai târziu, mai exact în toamna lui 2008, se muta de la Craiova la Iași. Am fost nespuse de bucuroși când Părintele Mitropolit Teofan a rânduit ca una dintre cele două case ale Parohiei Talpalari să găzduiască obștea tânără

strânsă în jurul Maicii Starețe Siluana Vlad, dimpreună cu Centrul de Formare și Consiliere „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil”. A fost o negrăită binecuvântare pentru parohia noastră. Chiar din acel an, am început întâlnirile săptămânale puse sub genericul „Serile Talpalari” – o adevărată școală a cunoașterii și înțelegerii lucrării lui Dumnezeu în viața noastră. Să fim vii, să avem îndrăzneala cea bună, să ne cunoaștem și să ne mărturisim păcatele, să ne zdrobim inima cu nădejde în mila Domnului, să tânjim mereu după Sfânta Împărtășanie, să fim cu stare de prezență la Sfânta Liturghie, să cultivăm neconținut rugăciunea – acestea au fost temele principale ale dialogurilor și momentelor de rugăciune împreună cu Maica Siluana.

Lumea venea la Biserica Talpalari să o întâlnească pe Maica (așa-i spuneam toți, pe scurt), dar o și invita să meargă pentru conferințe sau seminarii în diferite locuri din țară sau din străinătate. Era o figură harismatică, transmitea înțelesuri adânci în cuvinte simple. Nonconformistă, cu un umor adesea alimentat de autoironie, cu o spontaneitate care confirma că „Duhul îi dădea ce să grăiască” (cf. Marcu 13, 11).

Fugea de slava deșartă, dar primea recunoștința. Nu suporta formalismul și se ferea din răspuțeri de cei ce căutau la ea răspuns sau rezolvare „magică” a problemelor lor.

În liniștea chiliei, în rugăciunea știută doar de Dumnezeu, acolo se regăsea. În taina inimii primea încredințări, în cămara cea mai ascunsă își plângea neputințele. Dar tot acolo ne primea pe noi, pe toți cei pe care ne cunoștea. Ne-a

luat ceva vreme să înțelegem, dar apoi ne era limpede că Maica Siluana se ruga pentru noi și, astfel, primeam ușurare de patimi și daruri duhovnicești. Se împovăra, la schimb, cu toate neputințele celor din jurul său. În durerea care i-a chinuit trupul ani de zile, dar mai cumplit în ultima parte a vieții, s-a materializat, s-a „concentrat” toată această povară liber asumată.

Nu era comod să trăiești lângă Maica Siluana. Nu era, nici într-un caz, ca o bunicuță din povești. Avea un incredibil talent în a-ți trage preșul de sub picioare când te așteptai mai puțin. Astfel de „șocuri” te trezeau la realitate, te ajutau să-ți conștientizezi limitele, viclenia, fariseismul. Provoca adesea, spunea lucrurilor pe nume, nu se jena să te contrazică în public. Dar avea și capacitatea de a primi, la rândul ei, cuvânt de îndreptare chiar și de la cei care fuseseră crescuți duhovnicește de ea.

Era o prezență fragilă fizic, dar avea un cuvânt de neclintit. Stăpâna arta oratoriei, dar avea și darul scrisului, înmulțit în zeci de cărți ziditoare. Nu toată lumea a iubit-o [...] Unii o vorbeau fără să o fi cunoscut o secundă. Alții dădeau glas unei prejudecăți cu privire la rolul femeii în Biserică. [...] Iar despre rodul seminariilor și consilierilor sale pot da mărturie, ca unul către care Maica Siluana a direcționat, pentru spovedanie și îndrumare duhovnicească, multe suflete care au (re)găsit calea către Hristos.”  
(text prescurtat) ❖

**Pr. Constantin Sturzu, „Maica Siluana, așa cum... ne-a cunoscut”**